

MUDr. Danica Nagyová

December 2006

*Vedz, že až sa naučíš stratiť sám seba,
nájdeš Milovaného.*

*Neexistuje žiadne ďalšie tajomstvo
a viac než toto neviem.*

AL – ANASRI

Magdaléna sa rýchlymi krokmi približovala k zástavke električky a ako vždycky túžila po láske. Ešte stále sa nenaplnila veštba cigánky, ktorej bezvýhradne verila, takže ešte nezažila zrušenie kliatby a rozplynutie v láske. Mala síce niekoľko letných kontaktov a stretnutí s viacerými mužmi, ale ani jeden z nich nechcel stratiť sám seba, všetci mali veľký strach z pohltienia láskou a Magdalénou. Napriek tomu bola šťastná, akoby potreba opätovanej partnerskej lásky už nebola taká naliehavá. Stačilo, že svoju veľkú lásku sprostredkovala svetu, či skôr nepochopiteľnú lásku Božiu?

Bola naplno v prítomnom okamžiku. Jasne vnímala svetlo a atmosféru jesenného rána, čisté farby ulice, jas a ruch, energiu ponáhľajúcich sa ľudí, až zrazu v tomto krásnom ráne jej uderil do očí rušivý obraz. Na dvojprúdovej ceste, hneď pred zástavkou električky ležalo ľudské telo. Vyzeralo ako atrapa človeka. Chabé a vetché, oblečené v špinavých otrhaných šatách, zakrvavené, bezbranné, úbohé... Na okamžik sa zastavil čas a Magdaléna stárpla v úžase. Nikto z prítomných ľudí na zástavke telo nevnímalo, akoby patrilo ku kulise mesta, všetci boli v svojich myšlienkach už v budúcnosti a ponáhľali sa do práce, až sa im úplne stratilo to, čo bolo dôležité, tento a práve tento prítomný okamžik, jediný a neopakovateľný, životná skúška, umierajúci človek, alebo človek rozhodnutý zomrieť v „divadelnom kostýme“ bezdomovca. Nebola to atrapa vytvorená ako dramatická súčasť kulisy veľkomesta, bol to naozaj človek. Alebo snáď prezlečený anjel z večnosti, ktorý prišiel vyskúšať Magdalénu a preniesť ju do iných časov? Iba veľmi malý okamžik uvažovala. Musela konať rýchlo, pretože po ceste neustále prúdili autá a jedno z nich mohlo telo zmasakrovať vo chvíli, keď by boli obidve prúdy plné a nebolo by možné ho obísť. Musela bezdomovca nejakým spôsobom dostať z cesty. Nevedela či jeho telo udvihne, ale vedela, že sa o to musí pokúsiť. Podala mu iba jednu ruku, ruku bez chirurgickej rukavice a on sa jej chytil svojimi obidvomi žltými rukami ako záchraného pásu. Prosebné povedal „Nepúšťajte ma, nepúšťajte...“ Preskočila medzi nimi iskra človečenstva. Zrazu pocítila veľkú lásku k tomuto chorému, úbohému človeku, ktorý neuniesol ťarchu života a už sa nesnažil tento svet pochopiť. Uvidela záblesk duše v jeho očiach, unavenej duše, ktorá sa rozhodla odísť. Udvihla ho veľmi ľahko, akoby dvíhala bábkovú figúrku, ktorá sa úplne podriadila jej sile. V jeho očiach zachytila údiv, vďačnosť, nepochopenie...Cítila veľký súcit.

„Čo sa Vám stalo, chudáčik?“, opýtala sa jemne.

„Ja už iba takto padám“...., odpovedal samozrejme, akoby to malo byť nad slnko jasnejšie, že je taký slabý.

Posadila ho na lavičku a cítila, že už nechce bojovať a že mu už nemá čo ponúknuť. Bola veľmi bezradná. Takúto bezmocnosť zažila iba raz, keď bola pri posteli svojej umierajúcej mamičky. Keby existovala nejaká možnosť, dala by všetko tomuto neznámemu človeku, keby len mohla zastaviť a naplniť tento okamih pretekajúcej lásky na hranici života a smrti. Zrazu ľutovala samu seba, tento svet a ľudskú smrteľnosť a usedavo sa rozplakala. Akoby v tranze nastúpila do prichádzajúcej električky, ktorá ju odvážala nevedno kam, pretože v tejto chvíli prestala vnímať realitu. Okamih poznania a hlbokého citového pohnutia ju preniesol do 14. storočia, do časov, keď neustále súcitila s ľudskou bolesťou a utrpením, až jej neuveriteľná Milosť Božia poskytla nádherné východisko

krásneho a radostného života s milovaným veľkým a silným Pascom Caballom.

Toulouse, mesto v Languedoku na juhu Francúzska, polovica 14. storočia. Kamenné domy, ulica vydláždená veľkými kameňmi, pulzujúci život, ľudia - bohatí i veľmi chudobní, mladí, zdraví a krásni i starí a schátralí. Kováčka dielňa uprostred rušnej ulice v poschodovom kamennom dome. Pochmúrna, ale miestami veľmi kontrastná stredoveká scéna.

Otec Pierre Carret, touloussky kováč bol otčimom Amélie a Andrého. Po smrti otca teraz už dospelých detí sa ujal matky Carlet s deťmi a postaral sa o nich. Teraz mu už nikdy nehovorili inak ako otec. Bol veľmi pracovitý a so svojim pomocníkom a Andréom dokázal vyrábať z kovu potrebné predmety a mreže a tiež podkúval kone, takže ho ľudia neustále potrebovali, čo sa stalo zdrojom jeho zámožnosti. Takže Carlet, Amélie a André nikdy netrpeli žiadnou núdzou a bolo o nich dobre postarané. Mali sa všetci veľmi radi, každý mal v rodine svoje miesto a bol jej rešpektovaným členom. Mama Carlet, dobrá, milujúca, starostlivá a pracovitá, plnšej postavy, ale krásna, bohatá duchom a s veľkým srdcom sa každodenne starala o výživu rodiny, najmä o stravovanie ťažko pracujúcich mužov.. S dcérou Améliou, ktorá jej bola veľmi podobná a v svojich dvadsiatich rokoch bola nádherným dievčaťom s dlhými žiarivými, mahagónovými vlasmi, zamatovou pleťou a krásnou ženskou postavou, každodenne nakupovali potraviny na trhu, kým otec Pierre s bratom Andréom pracovali v dielni. Potom v kuchyni, hneď vedľa dielne vyrábali rôzne dobré jedlá, takže im naozaj nič nechýbalo. Mali jeden druhého a vzájomnú lásku, otec Pierre mal prácu, ktorá ich všetkých živila, mama Carlet svoju kuchyňu a najlepšie jedlá v Toulouse, André svoju prácu s otcom Pierrom, ktorý ho učil a vychovával a Amélie, ktorá bola miláčikom celej rodiny, svoj šťastný život.. Jej šťastie bolo však skalené jedným jediným každodenným obrazom a zážitkom. Pred kováčskou dielňou si rozložil svoje otrhané handry úbohý žobrák. Svetlo a energia dobrých ľudí ho pritiahli, tiež z kováčskej dielne sálalo teplo a komín bol horúci, takže sa v noci mohol ohriať. Tiež mal istotu, že ho dobrí ľudia nebudú vyháňať a dúfal, že občas dostane jedlo. Amélie mu nosila každodenne v miske polievku a po jedle všetky zbytky z hlavného jedla čo zostali. Na jedle nešetrili, takže žobrák už nehľadoval, napriek tomu bol stále chorý, kašľal a na tele sa mu otvárali rany. Jeho duša sa vzdala a bola rozhodnutá odísť z tohto sveta a Amélie jej odchod už nemohla zastaviť. Veľmi s nim súcitila a nebol to práve ten cit, ktorý chcela prežívať. Vedť túžila po láske! Bola mladá, zdravá a silná a pocitbezmocnosti, ktorý prežívala v blízkosti tohto opusteného muža bol neznesiteľný. Bolelo ju srdce vždy, keď ho videla, keď mu podávala jedlo a keď premýšľala ako zmierniť jeho utrpenie. Počula o kataroch, ktorí mali v horách útulky pre týchto biednych a chorých, kde tí ktorí vládali ešte pracovať na malých políčkach sa mohli užiť z toho, čo im poskytovala bohatá príroda a o tých, ktorí už pracovať nemohli sa katari vedeli postarať, liečili ich a vracali do života, pravda až potom, keď ich životom vrátili zmysel a uzdravili im dušu. Muž, ktorý by jej vedel poradiť ako pomôcť žobrákovi bol katarský kňaz Pasco Caballa, ktorý sa často zdržiaval v Toulouse, kde kázal ľuďom, ktorí sa okolo neho zhromažďovali o náboženstve lásky, ale nevedela presne, kde by ho mohla stretnúť. Nechápala ako je možné, že uprostred uchvacujúco krásneho sveta, v ktorom každé ráno nádherným spôsobom vychádzalo slnko, aby svojimi lúčmi každodenne znovu oživovalo a ohrievalo tento nádherný svet, kde vtáky spievali, kvety a stromy kvitli, tráva rástla, mama Carlet sa smiala a ponúkala dobré jedlo, brat André ju chránil a miloval a otec Pierre ju zahrňoval láskavou a milujúcou starostlivosťou, nechápala, ako vedľa tejto krásy, šťastia a spokojnosti, môže existovať ľudská bieda a utrpenie. "Vedť, keď Boh dal ľuďom tento krásny svet, nemohol si predsa priať ľudskú biedu a utrpenie. Predsa predtým, než sa žobrák stal biednym a chorým musel prijať nejaké chybné presvedčenie", uvažovala. Rozmýšľala o tom, ale museli prejsť týždne a mesiace, než sa dozvedela pravý dôvod jeho nešťastia. Čakala na ňu pravda, ktorá ju prinútila dospieť a zmenila jej život.

x x x

Jedného dňa zase nakupovali s mamou Carlet na trhu. Drevené stoly sa prehýbali pod ťarchou hrozna, pomarančov a broskýň, tiež rôznych druhov zeleniny, mäsa, rýb, vína, syrov a mlieka. Tento pestrý obraz, ktorý bol predtým pre Améliu vždy lákavý ju zrazu prestal zaujímať, pretože jej pozornosť naplno upútal krásny a zaujímavý muž, ktorý stál neďaleko obklopený

hlúčikom ľudí. Áno bol to on, Pasco Caballa, muž, ktorý bol známy a populárny v celom meste a o ktorom už predtým častokrát počula. Dobrý človek bolo príliš slabé slovo. Zosobnenie lásky! Kazateľ, kňaz, parfait /vysvätený katarský kňaz, katari – stredoveká heretická sekta z gréckeho katharos znamená čistý– pozn. autora/.Bol vysoký, veľký, urastený. Mal vysoké čelo a hlboké hnedé oči, polodlhé, zvlnené, hnedé vlasy, tmavomodré, dlhé kňazské rúcho s pozdĺžnymi záhybmi prepásané opaskom so striebornou sponou. Na hrudi mu žiaril, strieborný, rovnoramenný kríž. Celá postava pôsobila impozantne a magicky. Vyžarovala lásku, ale aj neoblomnú silu. Bol to on – Pasco Caballa. Amélie zastala a pocítila náhlu slabosť, srdce sa jej divo rozbúchalo, bola ako bleskom zasiahnutá. V tej chvíli vedela, že bude milovať tohoto muža a že ho bude nasledovať kamkoľvek pôjde. Mama Carlet ju zachytila, keď skoro v mdlobách padala. Nevedela čo si počne teraz, keď sa jej zrútil celý svet a všetko okolo, čo predtým milovala prestalo existovať a stalo sa iba ilúziou, lebo skutočný bol iba On, vo chvíli, keď ju v duši zasiahla láska, ktorú na diaľku vyžaroval.

Keď Pasco Caballa uvidel dievča stáť v úžase. Pripadala mu v jednoduchých platených dlhých šatách neobyčajná. Mala vyžarovanie zrelej ženy, aj keď bola iba mladučkým dievčaťom. Bola čistá a nevinná. Úžasná! Krásna! Ešte nikdy takúto ženu nevidel. Dal by čokoľvek zato, keby s ňou mohol stráviť jediný okamih. Keď ho pomaly začal obklopuvať hlúčik ľudí, ktorí očakávali, že im bude kázať o Bohovi – otcovi a o láske ako obvykle vrúcnymi slovami, ktoré im vracali nádej a prebúdzať ich do života, obával sa, že ju stratí z dohľadu. Pohol sa smerom k nej. Amélie sa ako hypnotizovaná začala tiež k nemu približovať, pričom mama Carlet ju bez slova nasledovala. Dav okolo Pasca sa rozostúpil, akoby cítil neviditeľnú silu, ktorou boli obidvaja k sebe priťahovaní. Keď sa stretli, mlčky mu podala obidve ruky. Pasco ich stisol a nežne pobozkal. Potom požiadal obidve ženy, aby ho nasledovali na neďaleké priestranstvo, kde hodlal dnes ľuďom hovoriť o tom, ako sa stal dieťaťom Božím, ako si ho Boh vybral neodvratne a navždy, ako s dôverou zveril svoj život do jeho rúk, ako neustále s pokorou a vďačnosťou prijíma jeho riadenie, takže teraz ani nechce nič iné, ako chodiť po kraji a všetkým o tom neustále hovoriť, aby všetci ľudia mohli tak ako on zažívať lásku Božiu. Aby ju mohli pochopiť a vnímať! Aby sa konečne prestali báť života a tohoto sveta! Aby prestali očakávať utrpenie a biedu! Aby našli raj na zemi, v svojich domovoch a v svojich rodinách! Aby konečne pochopili, že nie sú na tejto zemi, aby prežívali strach, bolesť a utrpenie v očakávaní smrti, po ktorej by mala nasledovať blaženosť, ak si kúpia dosť odpustkov a zažijú dosť utrpenia. Nie, blaženosť a radosť je teraz a tu! V tomto krásnom svete, ktorý sme dostali od Boha! V tomto nádhernom živote, ktorým nás obdaril! Áno, môžeme zažívať šťastie a radosť, ak svoje životy prežiarime láskou. Aké je to jednoduché! O tom všetkom s nadšením hovoril. Videl ich choroby, biedu a nešťastie. Veril však, že keď ich zbaví ich presvedčenia o zmysle utrpenia, v ktorom ich utvrdovala cirkev a keď ich naučí láske, že sa potom ich životy zmenia. Chcel zmeniť svet v hlavách ľudí. Tak veľmi chcel zlepšiť svet. Aby sa ulice a mestá naplnili, šťastnými, sýtymi, zdravými a spokojnými ľuďmi....

Amélie počúvala plná dojatia a porozumenia, lebo jej hovoril z duše. Ako pozorne počúvala vyklíčilo v nej jedno vážne rozhodnutie. Áno, bude patriť k Pascovi Caballovi. Bude ako on. Bude s ním a vedľa neho. Bude ho počúvať, aby ju učil. A potom bude s ním zlepšovať svet, aby už neboli zúfalí žobráci. Zrazu vedela svoj smer. V tej chvíli sa stala dospelou a jej bezstarostné detstvo skončilo

X X X

Keď sa Rímsko- katolícky biskup Diego z Auchu dozvedel, že katarský parfait Pasco Caballa, ktorého už dlhšiu dobu sledovala inkvizícia, ktorá zatiaľ váhala s jeho uväznením, pretože bol pod ochranou Čierneho princa /Anglický korunný princ z Woodstocku, syn Eduarda III. Žil v rokoch 1330 – 1376. V rokoch 1362 – 1372 spravoval anglické dŕžavy v juhozápadnej Francii – Akvitániu a Gaskonsko/ teraz chodí a káže v okolí Toulouse s krásnym mladým dievčaťom, ktoré fascinujúco vystupuje a krásne rozpráva, takže ju ľudia skoro bez dychu počúvajú, bol z toho veľmi znepokojený. Počul, že všade, kde sa mladý pár kazateľov objavil zanechal za sebou nezmazateľne stopy v srdciach ľudí, ktorí nechali svoju prácu na poli, na ulici a v dielňach, len aby si ich mohli vypočuť. Dievča bolo neznáme, nejaká Amélie Carettova, bolo krásne a milé, ale bolo

určite slabým miestom katarského parfaita, keby sa ich podarilo rozdeliť a dievča obviniť a uväzniť, možnože by to Čiernemu princovi zase tak veľmi nevyhovovalo. Možno by bolo možné uskutočniť kompromis, zatiaľ nechať na pokoji Pasca Caballu a zlikvidovať dievča. Aj keď vedel, že inkvizícia málokedy pripúšťala kompromisy, chcel sa o to pokúsiť. Od doby, keď v meste Alba pred sto rokmi upálili desiatky katarov, sa veľmi veľa zmenilo. Moc Rímsko - katolíckej cirkvi bola teraz okliešťovaná anglickou vládou. Inkvizícia bola svojou krutosťou v Albe zdiskreditovaná a nenávisť ľudí voči nej bola nesmierna, takže teraz sa musela chovať opatrne a umiernenejšie. Každopádne pokiaľ by chceli obviniť dievča, musel by sa pripraviť proces, ktorý by bol založený na jasných a zrozumiteľných obvineniach. Opát Mathias z Toulouse, rešpektovaná a vážna cirkevná osobnosť by mohol byť v tejto veci nápomocný. Opát Mathias, ktorý bol poslušný, ovládateľný a zraniteľný, pretože sa staral o malé dievčatko Julietu - sirotu, dieťa svojej zomrelej sestry. Biskup Diego z Auchu už mal pripravený plán, predvolal si opáta a všetko mu rozpovedal.

„ Ctihodný opát, Vašou úlohou bude presne zistiť obsah tých kázni, ktoré sfanatizovaný dav počúva, skôr než dôjde k nedozerým škodám v mysliach ľudí, ktorí sa stávajú nezávislými a nebojácny a prestávajú rešpektovať cirkev a jej hodnostárov. Treba toto besnenie zblúdilych kacírov zastaviť skôr, než nás priamo poškodí. Čo keby bol ohrozený náš majetok a naše úrady tými istými sfanatizovanými ľuďmi, ktorí dnes pokojne počúvajú kázne kacírskych katarov? „ dôvodil dramaticky.

„ Vaša eminencia, urobím všetko čo bude v mojich silách, budem navštevovať zhromaždenia katarských prívržencov v prevlečení a budem Vás o všetkom informovať. Kto to kedy videl, aby dievča kázalo a poburovalo ľud?! O čom môže také mladé dievča hovoriť? Čím môže tých jednoduchých a biednych ľudí zaujať? Čo je to za pravda, ktorá ich všetkých odvádza od práce a umožňuje im dvíhať hlavy? Sám som zvedavý, čím týchto ľudí upútava. Pôsobia s Pascom Caballom v mojom opátstve. Je mojou povinnosťou sa o to postarať.“

„ Áno, sú to vši vo Vašom kožuchu, stačí, že Pasco Caballa si získal ochranu Čierneho princa, nesmieme dopustiť, aby aj dievča svojou charizmou a šarmom zaujalo mocných. Musíme zasiahnuť hneď, kým sa nestane známou a rešpektovanou duchovnou vodkyňou ľudu ako je Pasco, pretože je vidieť, že si ľud dokáže získavať. Na to, aby ju mohla inkvizícia uväzniť potrebujeme jasné a zreteľné obvinenie. Plne sa na Vás spolieham a poverujem Vás, aby ste dosvedčili kacírsky a proticirkevný charakter jej vystúpení a pripravili obviňujúce písma“.

Na temnom biskupstve v Auchu, kam lúče popoludňajšieho slnka cez úzke intarzované okná nemohli preniknúť sa takto zaťahovali oká siete nad nič netušiacou, bezstarostnou a šťastnou Améliou, ktorá putovala po languedockom kraji s milým parfaitom Pascom, s ktorým sa nevýslovne milovali a všetkým to do sveta oznamujúc vykrikovali radostnú zvesť o svojej láske. Všade, kde prišli otvárali ľuďom svoje srdcia, cez deň im pomáhali pri práci vo viniciach a na poliach a v podvečer sedávali s nimi a rozprávali im o Bohu, svojej viere a o obyčajnom ľudskom šťastí, ktoré im Boh dal. Ľudia ich počúvali, verili im a milovali ich a všade, kde prišli bolo o nich postarané. Delili sa s nimi o svoje jedlo a nocľah. Ráno vstávali s východom slnka, kochali sa v ňom a potom pokračovali vo svojej púti. Vedť, keď bolo možné, aby ich láska takto naplňovala a činila šťastnými, tento vzácny dar od Boha, chceli ju ukázať a sprostredkovať všetkým. Aby sa všetci milovali! Aby boli všetci šťastní!

xxx

30. mája 1370 sa Pasco a Amélie pripravovali na veľkom priestranstve neďaleko katedrály svätého Etiena v Toulouse na slávnosť svätej Holubice. V tento deň oslavovali katari najväčší sviatok v roku, keď sa obnovovala Božia sila v celom stvorení. skrze svätého Ducha. Obaja duchovní vodcovia boli na sviatok pripravení vnútorne aj navonok. Slávnosti chvíle zodpovedalo aj ich oblečenie: Amélie bola v dlhých bielych šatách s pozdĺžnymi záhybmi, ktoré boli prepásané ružovým opaskom so striebornou sponou a na hrudi mala strieborný kríž. Biela farba šiat zdôrazňovala jej vnútornú čistotu a s rozpustenými mahagónovými vlasmi a so svojim prirodzeným pôvabom sa podobala anjelovi. Pasco svojou charizmou v ničom nezaostával za Améliou. Tentoraz

mal tmavozelenú dlhú sutanu s pozdĺžnymi záhybmi, známy opasok vo farbe sutany a na hrudi symbol svojej viery. Obaja vo farbách života a svetla pôsobili impozantne, charismaticky a prítlačivo. Už svojim zjavom upúťavali ľudí a získavali si ich dôveru a lásku. Tentoraz, ale nešlo len o ľudí a ich lásku. Obaja verili, že v tento slávny deň je možné nadviazať priame spojenie so silou a láskou Božou. Boli vzrušení a nedočkaví Pasco už predtým mnohokrát na katarských slávnostiach zažil uchvacujúcu extázu podobnú tranzu, ktorá sa nedala vypovedať, musela sa zažiť. Amélie bola v očakávaní, že ju zažije prvý raz a tento priamy kontakt so silou Ducha svätého mal byť jej slávnostným prijatím medzi zasvätených služobníkov Božích. Nie podľa ľudských zákonov a pravidiel, ale podľa vôle Najvyššieho. V tejto vzácnej a mimoriadnej chvíli aj jej láska k Pascovi strácala na dôležitosti. Bola zatienená čistou túžbou po Bohu. Napoludnie s nadšeným a vzrušeným očakávaním pozorovala svetlomodrú oblohu dôverujúc, že uvidí silu, bez ktorej nie je možný život vo stvorení, až zrazu uvidela prúd padajúcich drobulinkých svetelných iskričiek, ktorými bola odteraz obsypávaná. Od dojatia sa jej stiahlo hrdlo. Cítila lásku a silu Božiu, zadúšala sa ňou, stala sa zasvätenou.... Uvedomovala si zodpovednosť, ktorá z toho vyplynula. Vedela, že ľudom, ktorí prišli na slávnosť vyšším riadením bude musieť živým slovom sprostredkovať časť milosti a lásky, ktorou bola v tejto chvíli bohato obdarovaná. Chcela si túto milosť udržať a zaslúžiť, slzy jej tiekli od dojatia a pohnutia, keď poprosila Ducha svätého, aby jej pomohol k ľudom prehovoriť.

Opát Mathias vedel, že katari v tento deň pripravujú slávnosť svätého Ducha – slávnosť svätej Holubice, len čo v katedrále sv. Etiena skončí turecká omša. Slávnosť sa pripravovala hneď v blízkosti chrámu. Katarský duchovný vodcovia tešiaci sa priazni ľudí v Toulouse sa vôbec neskrývali a nebáli. Mathias si odložil v chráme svoju sutanu a všetky symboly svojej hodnosti a v jednoduchých plátených civilných šatách, aké nosili touloussky mešťania sa zamiešal do čakajúceho davu. Uvidel Améliu. Aká nádherná a čistá žena! Je možné, žeby sa previnovala? Ako a čím? Úprimne sa rozhodol, že dnes túto záhadu vyrieši.

„Milovaní, bratia a sestry!“ prehovorila pokojne a jemne, ale pritom dôrazne a nahlas Amélie.

„Všetci sme sa tu zišli s nádejou, že v dnešný deň budeme obdarovaní silou Ducha svätého, o ktorú vrúcne prosíme nášho Pána a stvoriteľa. Silou, ktorú si odnesieme vo svojich srdciach do svojich domovov, aby nás zmenila a urobila šťastnými. Aby sme už nikdy nereptali a nebránili sa Jeho milosti, ale naopak žili v šťastí a radosť a tešiac sa z každého nového dňa s vďakou prijímali všetky dary, ktorými nás náš Pán denne obdarováva! Aby sme mohli na svojej ceste v hmotnosti na tejto krásnej Zemi všade prinášať posolstvo o jeho sláve svojim osobným svedectvom!“, Amélie si vydýchla a pokračovala:

„Viem a vidím, že nie ste všetci šťastní, ani bohatí, ani silní a ani zdraví. Ne je to však vôľa Boha – otca. Dal nám všetkým dokonalú Zem a dokonalé telá, dostatok potravy a veľkébohatstvo prírody, ktoré je v našom languedockom kraji viditeľné na každom kroku. My však v svojej malosti a ničotnosti nenapĺňujeme vôľu Božiu vo stvorení, ale obraciame sa proti nej a rozhodujeme sa pre zlo. Myslením hovorením a konaním zlého a neschopnosťou milovať sa navzájom si privodzujeme spätné účinky, ktoré nás bolestne zasahujú. Pochopte: v celom stvorení bezvýhradne platí večný prírodný zákon spätného pôsobenia. Čo vysielame, to sa nám vracia. Sami rozhodujeme o svojich osudoch. Ak pôsobíme zlo, máme zlé myšlienky a činy, zlo sa spätné k nám navracia. Tak sa trestáme sami a stávame sa dôvodom svojho nešťastia. Máme však možnosť z tohto začarovaného kruhu vystúpiť. Napriek tomu, že sme sa už svojim nevedomým životom často zbavili slobodnej vôle, pretože než si zaslúžime a slobodne vyberieme dobro, musíme najprv zožať zlo, ktoré sme v minulosti zasiali, pán nám dal jednu jedinú možnosť ako zmierniť túto svoju karmu, ktorú sme si zaslúžili, možnosť znovu získať slobodnú vôľu, možnosť opätovnej slobodnej voľby medzi dobrom a zlom, tak ako to bolo na začiatku predtým, než sme sa previnili. TAK, AKO BOLO NA ZAČIATKU, TAK NECH JE AJ TERAZ, AMEN!“ Ľudia bez dychu počúvali a tlačili sa k vyvýšenému miestu, na ktorom stála Amélie, keď zrazu pochopili zmysel vety zo známej modlitby. Uverili, že sa od nej dozvedia, čo treba ďalej robiť, aby sa zbavili svojej biedy a

ničotnosti. Amélie pokračovala: “ Tým zázrakom, ktorý nás môže očistiť a zbaviť karmickej viny je LÁSKA. LÁSKA, na ktorú sme zabudli v denných starostiach, ale ktorú nosíme v sebe, lebo sme ju dostali od Boha - otca ,ktorý je sám LÁSKOU. LÁSKA, ktorá má nadpozemský pôvod a moc! LÁSKA, ktorú nám prišiel na Zem pripomenúť a ukázať Ježiš Kristus, ktorý sám bol LÁSKOU. Stačí ju iba vyhrabať spod nánosov našich bied a každodenných starostí a znovu objaviť v sebe, aby sme mohli zase milovať jeden druhého.

Tí, ktorí porozumeli plakali od dojatia , medzi nimi opát Mathias, ktorý mal tvár celú mokrú od slz. No väčšina ešte nepochopila ako vážne táto krásna žena hovorí a že slovo LÁSKA nie je z jej úst iba rečnickým zvolaním. „LÁSKA je mostom k Bohu v tomto hmotnom svete, cestou k dokonalosti, bezpečiu , bezstarostnosti, a spokojnosti. Ved', keď budeme ku všetkým ľuďom vysielat' lásku, iba láska sa nám môže navracat'. Predtým, než syn Boží, Ježiš Kristus opustil túto Zem ,povedal svojim učeníkom dôležité posolstvo, na ktoré sme v priebehu vekov zabudli: **Milujte sa navzájom, tak ako ja som miloval vás.!** Ježiš Kristus, ktorý nám prišiel ukázať lásku! Zanechal nám v svojich podobenstvách skryté dôležité prísľuby. Prísľuby, ktoré keď pochopíme, zaistia nám bezstarostnosť, bezpečie a spokojnosť, ktorá prináleží deťom Božím. Dôležité posolstvo schované v podobenstvách, ktoré nás môže navždy zbaviť biedy a utrpenia. Posolstvo, ktoré je napísané v Biblii.“ pokračovala Amélie. Obecenstvo už ani nedýchalo. Všetci chceli vedieť ako majú žiť, aby dostali to čo im bolo prisľúbené. Akoby im všetkým padali klapky z očí. Ved' žili doteraz ako hluché psy a slepé kone. Akú nádej im vlieva táto mladá žena do srdca! Akú lásku k životu v nich prebúdza, teraz, keď sa im po jej slovách krv v žilách rozprúdila! Krásna, milá a nežná Amélie! Služobníčka Pána!

Amélie pokračovala : „ To posolstvo znie: **Zanechajte svoje siete a nasledujte ma!** Ako môžeme Ježiša Krista nasledovať dnes, keď už nie je telesne medzi nami? Iba tak, že nasledujeme LÁSKU. Pretože on bol sám láskou a prišiel nám na Zem lásku ukázať, lebo nás nesmierne miloval. A pokračovanie jeho dôležitého posolstva znie: **Keď sa dvaja v dôležitej veci zhodnú a požiadajú o ňu, Boh otec na nebesiach im vyhovie.** Aký dôležitý prísľub! Kto z nás ho dokáže naplniť! Urobiť iba tieto dve jednoduché veci: nasledovať lásku a zhodnúť sa s MILOVANÝM. Aký jednoduchý recept ako získať šťastie! Ak urobíme tieto dve veci , pretože milujeme, Boh sa o nás postará. Viem to určite, lebo to dnes a denne zažívam“, povedala Amélie presvedčivo, obdarujúc láskyplným pohľadom Pasca.

Keď Amélie skončila, parfait Caballa obradne ukončil slávnosť a potom sa všetci ešte dlho pozerali na oblohu a rozjímali. Amélie zapálila v ich srdciach iskričky, ktoré sa pomaly rozhorievali. Najviac bol zasiahnutý opát. V jeho srdci sa rozhorela fakľa, ktorú nedokázal a ani nechcel uhasiť. Vedel, že si vypočul pravdu, ktorú bude musieť prijať, tak ako ju musí prijať každý hľadajúci poznanie. Vedel tiež, že už nebude prenasledovateľom, ale že odteraz bude nasledovať túto ženu kamkoľvek pôjde. Jeho srdce ovládol cit, ktorý nikdy predtým nezažil, cit, ktorý spôsobil, že sa stal pokorným, že zrazu jeho cirkevná hodnosť prestala byť dôležitá. Cit, ktorý ho celého naplňoval a mal silu od základu zmeniť jeho život. Už nebol opátom. Bol proste prostým mužom Mathiasom, ktorého zasiahla láska.

XXX

Mathias niekoľko nocí dobre nespál, prehadzoval sa a prebúdzať a stále si predstavoval Améliu v plameňoch. Rozmýšľal, čo urobí. Vedel, že ak biskupovi Diegovi nevyhovie, môže byť tiež obvinený zo spolupráce s kacírskymi katarmi a prípravou obvinenia bude poverený niekto iný. Veľa sa modlil ,prosil Boha, aby mu pomohol, aby mu ukázal cestu. Až jedného dňa sa prebudil a bolo mu všetko jasné. Zdalo sa to detinsky jednoduché, cesta bola priama a čistá, bez zákrut a prekážok. Zrazu vedel presne, čo treba urobiť. V ten deň navštívil Amélie v dome jej rodičov so svojou malou a milou 11 ročnou chovankou Julietou. Dom bol čistý a pohostinný. Mama Carlet ich privítala a hneď pripravovala na stôl pohostenie – ovocie a syr, kým Amélie ticho počúvala jeho reč.

„ Milá Amélie, počul som Vás kázať a stotožňujem sa so všetkým, čo ste povedali. Nenašiel som ani jedinú myšlienku, ktorá by bola v nesúlade s mojou vierou. Vaše náboženstvo lásky, o

ktorom hovoríte je krásne. Zaslúži si život. A vy máte povinnosť ho pre život zachovať. Zaprisahávam Vás Amélie zachráňte sa! Veď inkvizícia Vás chce uväzniť a isto tak učiní, ak sa niekam neschováte. „

„Prečo by som sa mala schovávať, veď nič zlého nerobím a nikoho sa nebojím. Mám svojho ochrancu na nebesiach.“

„Verím vám Amélie, ale my sme teraz na zemi a okrem Božej moci existuje moc svetská, do ktorej Boh priamo nezasahuje, pretože nám dal všetkým slobodnú vôľu, aj tým zlým. Zaprisahávam Vás Amélie, zachráňte sa!“ , opakoval Mathias zanietene.

Malá Julieta ticho počúvala rozhovor, pričom jej tiekla po brade šťava z jahôd, ktoré okusovala.

„Veď ako by som sa mohla schovať a opustiť ľudí, kvôli ktorým to všetko robím. Veď ako bude žiť Vaša malá Julietka až vyrastie, ak sa ľudia nezmenia a neprebudia, vo svete, kde bude neustále víťaziť a prevažovať zlo. Mám ešte veľa práce. Musím neustále chodiť a hovoriť ľuďom o pravde, ktorou ma Boh obdaril. Lebo si ma vybral, necítite to? Ste predsa kňaz, ctihodný opát!“

„Práve, že viem a cítim Amélie. To On ma poslal. Aby som Vám povedal, že sa mýlite. Vaším poslaním nie je o láske hovoriť. Vaším poslaním je lásku žiť. Máte ju ľuďom ukázať. Veď, keď by vás inkvizícia umučila a zničila, kto by uveril, že vaša cesta lásky, bola tou pravou cestou? Kto by vás nasledoval, keby sa ľudia vašou smrťou nechali zastrašiť. Všetko je inak. Musíte ľuďom ukázať lásku! Musíte ju žiť! V bezpečí, v horách. Ja vám pomôžem . Mám presný plán.“

Mama Carlet nedočkavo zasiahla: „Urobíme všetko, aby Amélie nezostala sama so svojim posolstvom. Odídeme s Andréom a otcom Pierrem spolu s ňou tam, kam nás Božia Prozreteľnosť povedie, tam, kde nájdeme bezpečie. Povedzte nám ctihodný opát svoj plán. Veríme vám.“

„Môj plán je jednoduchý. Pošlem Vám zajtra oslíkov s pohoničom , naložíte si potrebné veci a odídete do južných hôr. Na Teplom vrchu je veľa neobývaných obydľí, niektoré slúžia na prespanie pútnikom putujúcim k hrobu svätého Jakuba do Santiaga de Compostela. V jednom z tých obydľí sa usadíte a počkáte na mňa. Ja zariadím v Toulouse všetko potrebné, zruším svoj sľub cirkvi a prídem za Vami aj s Julietkou. Tým, že Vám pomáham, stávam sa tiež štvancom. Od tejto chvíle patrím k Vám. Nájdem Vás. Mám dosť prostriedkov, aby som nám kúpil usadlosť na mieste, ktoré bude skryté pred zrakom inkvizície.“ Pri týchto slovách Mathias vyžaroval taký pokoj, istotu, dobrotu a lásku, že nikto nepochyboval o jeho úmysloch. Malá Julietka bola veľmi milá a tešila sa zo spoločnosti obidvoch žien. Nemajúc vlastnú matku, väčšinu času trávievala s Mathiasom a chýbala jej ženská energia, takže teraz okamžite pocítila k obidvom milým ženám veľkú náklonnosť, rovnako ako ony k nej. Zdalo sa, že plán je pre všetkých prijateľný, Mathias a Julietka neskrývali radosť, že čoskoro budú všetci spolu. Chýbal už iba súhlas parfaíta Pasca, otca Pierra a Andrého. Dôvody na odchod z Toulouse boli však také vážne, že Mathias ani na okamžik nepochyboval o tom, že ženy získajú súhlas svojich mužov. Nad ránom tesne pred východom slnka poslal oslíkov s pohoničom, tak ako sľúbil.

Keď sa vychádzajúce slnko dotýkalo obzoru, rozlievajúc svoju zlatistú nádheru na celý stvorený svet, dve ženy a traja muži sa vydávali na cestu.

xxx

Keď kráčali vedľa oslíkov, cez deň neustále sledovali Slnko smerujúc na juhozápad, celé popoludnie a večer putovali v jeho smere a ráno obdivovali jeho východ a potom sa vydali na púť opačným smerom, cítiac na chrbtoch jeho teplé lúče. V noci zase pozorovali oblohu, ktorá ich obdarúvala veľkým kúzlom a silou, takže od okúzlenia a vzrušenia často ani nemohli zaspáť, aj keď boli veľmi unavení, takže radšej po krátkom odpočinku postupovali ďalej v smere mliečnej dráhy. Tak stále kráčali a kráčali ako vo sne v ústrety svojmu šťastiu. Prekročili studené pásmo hôr, kde sa v noci museli túliť k sebe, aby im nebola zima, prekračovali horské priesmyky a putovali tri dni a tri noci až sa znenazdania ocitli v horskej oblasti na mieste, kde po celý deň svietilo slnko a ktorému sa preto hovorilo Teplý vrch. Bol to svah nad hlbokou kotlinou na dne ktorej zurčal potok

s horským vodopádom. Bolo to ono miesto, ku ktorému smerovali. Konečne si mohli odpočinúť. Uprostred kopca vsadený do svahu ako akési orlie hniezdo, obklopený stromami sa týčil veľký kamenný dom, ktorý vyzeral ako tajomný zámok z rozprávky. Dom bol zozadu krytý kamenným svahom, z ktorého akoby vystupoval. Isto patrilo nejakému bohatému rytierovi – trubadúrovi, ktorý putoval svetom a na svoj dom dávno zabudol. Služobníctvo sa rozutekalo, keď nedostávalo mzdu a príkazy. Bol krásny, smutný a opustený. Muži zodvihli závoru ťažkej brány, ktorá sa s veľkým vrzgotom otvorila. Za bránou bolo kamenné zádverie, za ktorým sa dvíhali ťažké vysoké kamenné schody, nad malou komôrkou vedľa nich. Po schodoch sa dostali do veľkej jednoduchej miestnosti s otvormi namiesto okien s otvoreným komínom a ohniskom uprostred, okolo ktorého boli ťažké dubové stoly a lavice. Nad ohniskom bol pripravený prázdny kotlík, ktorý vyzýval mužov, aby sa postarali o jedlo, ktoré im ponúkala všade navôkol bohatá príroda. V ďalších miestnostiach boli priestranné dubové postele, ktoré svojou jednoduchosťou pripomínali prične a ktoré ich lákali k odpočinku. Dobří ľudia vniesli do domu svoju svetlú energiu, až sa celý rozjasnil a keď muži povynášali z priedomia všetky potrebné veci, ktoré oslici priviezli, začal voňať domovom. Nebol to taký pohodlný domov, na aký boli zvyknutí v Toulouse, ale pripomínal vzácny nečakaný dar, ktorý im bol daný vo chvíli, keď sa dobrovoľne vzdali všetkého. Hlad zvíťazil nad únavou, takže muži ulovili zajaca a priniesli drevo a vodu z neďalekej studne. Mama Carlet začala v kotlíku hneď pripravovať jedlo, tak ako bola celý život zvyknutá, rozbalila si z vrecúšok soľ a svoje vzácne korenie a za chvíľu to v strohej miestnosti rozvonievalo. Amélie premýšľala dívajúc sa do ohňa nad svojim čudným osudom, ktorý ju nevedno prečo priviedol do tohoto čudného domu. Ničoho sa nebála, veď mala vedľa seba svojho milovaného Pasca, brata Andrého a rodičov a všade okolo bola štedrá a nádherná príroda, ale bola akoby vytrhnutá zo svojej vlasti. Vedela, že si spolu so svojimi blízkymi bude musieť vytvoriť novú vlasť, že iná cesta nie je a cítila, že im v tom vyššia Prozreteľnosť bude nápomocná. Veď ani nevedeli akým vyšším riadením sa sem dostali a našli toto miesto, ktoré bolo akoby pripravené pre nich. Takto hütajúc si zrazu všimla kamenný podstavec, hneď vedľa vetracieho otvoru, na ktorom bola nevedno prečo položená hladká kamenná guľa. Slúžila ako ozdoba v tejto účelne strohej miestnosti? Pristúpila ku guli a pozorne ju skúmajúc zľahka ňou pootočila. Stena vedľa sa pohla a odkryla skutočný domov, ktorý bol za ňou schovaný, tajomný, pohodlný a krásny. Z tmy vystupovali ožiarené svetlom z ohnišťa nádherné drevené vyrezávané predmety, krásne svietniky a zrkadlá, príborníky a v nich strieborné tanieri a poháre na víno, veľké množstvo svieci v svietnikoch na stenách, čalunené pohovky a kreslá obsypané zamatovými vankúšmi, neuveriteľný prepych, aký doteraz ešte nikdy nevideli. Paralelný kúzelný priestor, akoby za zrkadlom. Priestor bol iste skrýšou a bol bez okien. Keď zapálili sviece a vstúpili dovnútra, nemohli sa vynačudovať. Nádherná sieň pripravená na bývanie bola plná kúzelných predmetov, ktoré neslúžili len na ozdobu ale umožňovali svojim novým hosťom prežitie. V pekných vyrezávaných sekretároch boli čutory plné vody a vína, sušené ovocie a dokonca sušené mäso. V koži viazané vzácne knihy na čítanie a predmety na písanie. Luxusný príbytok pustovníka alebo vyhnanca, ktorý mal nahradiť neľútostný a nezrozumiteľný svet. Náhrada, ktorá by mohla zhojiť rany spôsobené svetom.

Pomaly sa schýľovalo k večeru. Noví obyvatelia boli znovu pokojní a nasýtení. Všetci si našli svoje miesta na spanie. Amélie a Pasco sa rozhodli, že budú prebývať v skrytej sieni domu. V tomto novom príbytku vo veľkej mäkkej a teplej posteli vystlatej kožušinami unavená a znovu šťastná Amélie snívala v tomto okúzení svoj prvý nočný sen.